

носятъ цивилно облѣкло). Често пжти то се е отличавало отъ гражданското само по нѣкои приспособления, които имали за цѣль да предпазятъ тѣлото отъ нараняване. Такива сж били: шлемоветѣ, желѣзнитѣ или кожани нагрѣдници, както и тежкитѣ желѣзни брони на сръдновѣковнитѣ рицари.

Най-голѣмъ интересъ съставлява цивилното облѣкло, което отначало е всѣкога национално (специално творение на всѣки народъ), впоследствие при формирането на дворцовитѣ аристократически сръди се отдѣля като изразъ на благородство и подъ този изтънченъ видъ, добитъ отъ скѣпата материя, се налага на благородниците като специално облѣкло.

По-късно при развитието на градоветѣ, които поради своята търговия забогатѣли много, това скѣпо облѣкло се възприело и отъ гражданитѣ. Тогава започва да се прави разлика между градско и селско облѣкло. Така: национално облѣкло или народна носия си остава селското, а официално облѣкло става градското.

По този начинъ непроменливото — вѣчното си остава въ народната носия, а преходното, споредъ каприза на благородниците, минава въ официалното облѣкло, което впоследствие се наложило като модно, за да мѣни физиономия не съ години, а съ дни.

За официално облѣкло въ старата история се смѣта хитона, преобразенъ въ туника и врѣхната дреха тога.

Презъ сръднитѣ вѣкове модата за всички феодали се диктувала отъ Бургундския кралски дворъ.

Така се започва единъ несъзнателенъ опитъ да се създаде международно официално облѣкло, каквото е днешното.
